

UvA-DARE (Digital Academic Repository)

Cutting through complexity

Evaluating countering violent extremism (CVE)

Gielen, A.-J.E.

Publication date

2020

Document Version

Other version

License

Other

[Link to publication](#)

Citation for published version (APA):

Gielen, A.-J.E. (2020). *Cutting through complexity: Evaluating countering violent extremism (CVE)*.

General rights

It is not permitted to download or to forward/distribute the text or part of it without the consent of the author(s) and/or copyright holder(s), other than for strictly personal, individual use, unless the work is under an open content license (like Creative Commons).

Disclaimer/Complaints regulations

If you believe that digital publication of certain material infringes any of your rights or (privacy) interests, please let the Library know, stating your reasons. In case of a legitimate complaint, the Library will make the material inaccessible and/or remove it from the website. Please Ask the Library: <https://uba.uva.nl/en/contact>, or a letter to: Library of the University of Amsterdam, Secretariat, Singel 425, 1012 WP Amsterdam, The Netherlands. You will be contacted as soon as possible.

Dankwoord

Na mijn studie politicologie werd mijn masterscriptie als boek uitgegeven. Naar aanleiding daarvan heb ik van diverse universiteiten aanbiedingen ontvangen om in dienst te komen met als doel om te promoveren. Na lang wikken en wegen heb ik om een aantal redenen besloten om dat niet te doen. In de eerste plaats was ik tijdens mijn studie ernstig ziek geworden. Een fulltime promotietraject was op dat moment geen haalbare kaart. Een andere belangrijke reden was dat het niet in mijn aard zit om jarenlang met hetzelfde project bezig te zijn. Ik heb continu uitdaging en afwisseling nodig. Het leek dan ook niet voor mij weggelegd om vier jaar lang, dag in dag uit, aan hetzelfde project te werken. Het ondernemerschap voelde daarom als een betere optie, omdat dit me de vrijheid gaf om mijn eigen tijd in te delen en verschillende, afwisselende opdrachten uit te voeren. Een van de personen die mij een baan aanbod en momenteel deel uitmaakt van mijn promotiecommissie, zei toen: "Amy-Jane, daar ga je spijt van krijgen. Nu kan het nog, maar straks ben je dertig en dan gaat het knagen: was ik maar gepromoveerd. En dan heb je een gezin en verantwoordelijkheden en dan doe je het niet meer." Daar kon ik me op mijn 23^e weinig bij voorstellen, maar ik heb de afgelopen jaren vaak aan die woorden teruggedacht.

Hoewel ik veel plezier beleefde aan het ondernemerschap, ging het zeker knagen. Ik was in de veronderstelling dat een gastaanstelling aan de Universiteit van Amsterdam, het geven van onderwijs en het zo nu en dan schrijven van artikelen en boekhoofdstukken voldoende zou zijn om tegemoet te komen aan mijn behoefte voor academische verdieping en reflectie, maar dit was niet het geval. Toen ik van mijn voormalige hoogleraar John Grin het aanbod kreeg om parttime te promoveren, heb ik die kans met beide handen aangegrepen, omdat het de ideale manier was om het beste van mijn verschillende werelden te combineren: wetenschap, beleid en praktijk. Dat het zwaar zou worden, wist ik van tevoren. Ik was immers net moeder geworden en zou als kostwinnaar nee gaan verkopen tegen opdrachtgevers om de vrijgekomen tijd te benutten om te werken aan mijn proefschrift. Maar, hield ik mezelf voor, het zou slechts voor twee jaar zijn, want ik opereerde al lang in het antiradicaliseringsveld, had veel onderzoeksmateriaal op de plank liggen en was gewend om academisch te publiceren. Dat klusje ging ik dus wel even klaren. Inmiddels moet ik hard om mezelf lachen, aangezien ik niet twee maar vijf jaar aan het werk ben

geweest. 'Even' promoveren, het moederschap, een eigen bedrijf en behoorlijk wat privétegenslagen bleken de afgelopen jaren veel ballen om in de lucht te houden. Op dagen dat ik weer eens tot 03.00 of 04.00 uur 's nachts had zitten typen en een paar uur later om 07.00 uur met mijn dochter moest opstaan, heb ik vaak gedacht aan het wijze advies om niet te promoveren als je een gezin hebt. Daarom ben ik nu extra trots op het proefschrift dat er ligt. Tegen alle adviezen, verwachtingen en strubbelingen in, heb ik het voor elkaar gekregen.

Dit proefschrift was niet tot stand gekomen zonder de steun van een aantal belangrijke mensen en organisaties. In de eerste plaats wil ik de Universiteit van Amsterdam, de Amsterdam Institute for Social Science Research (AISSR), de afdeling politicologie, de programmagroep *Transnational Configurations, Conflict & Governance* en in het bijzonder de directeuren van de programmagroep John en Marieke bedanken. Zonder jullie (financiële) steun en vertrouwen was dit proefschrift niet tot stand gekomen.

Mijn promotoren John en Floris wil ik hartelijk bedanken voor hun jarenlange inzet en begeleiding. Het is altijd een risico om een buitenpromovendus te begeleiden, omdat het vaak een ellenlang traject inhoudt en slechts een paar promovendi de eindstreep halen. Dat ik een van die uitzonderingen ben, heb ik mede aan jullie te danken. Jullie advies om te promoveren op artikelen in plaats van een boek heb ik regelmatig vervloekt, maar het bleek later een gouden greep. Het gaf mij namelijk de mogelijkheid om mijn proefschrift op te delen in overzichtelijke, behapbare stukken. De snelle en inhoudelijke feedback op mijn stukken, ook wanneer ik de deadline weer eens niet had gehaald, heb ik bijzonder op prijs gesteld. Jullie hebben mij op een goede manier bij de les gehouden, maar ook even gelaten wanneer dat nodig was.

De leden van de promotiecommissie wil ik bedanken voor het beoordelen van mijn werk en het plaatsnemen in de oppositie. Ik wil de journals *Terrorism and Political Science*, *Journal for Deradicalization* en *International Sociology* hartelijk bedanken. Het reviewproces was soms frustrerend, maar de feedback van jullie editors en anonieme reviewers heeft mijn artikelen en daarmee dit proefschrift naar een hoger niveau getild.

Michelle, Michelle en Mirjam wil ik bedanken voor het redigeren van mijn proefschrift. KLM en Transavia verdienen ook een bedankje. In jullie vliegtuigen heb ik het meest productief kunnen werken aan mijn proefschrift. Ik

kan het iedereen van harte aanbevelen om urenlang niet gestoord te worden door telefoon, e-mail of sociale media, en aan de slag te gaan!

Mijn (ex-schoon)familie wil ik bedanken voor jullie onvoorwaardelijke steun, interesse en vele oppasuurtjes gedurende dit proces. Mijn vrienden bedank ik voor het gedogen van ernstige verwaarlozing. Annebregt verdient hierbij een speciale vermelding. Als er een prijs zou zijn voor paranimf van het jaar, dan verdien jij 'm. Paranimfen zijn normaliter vooral belast met de feestelijkheden, maar op het moment dat de feestelijkheden volledig buiten bereik leken, heb jij me bij elkaar geraapt en naar de eindstreep gecoacht. Ik kan me geen betere vriendin en paranimf wensen, dankjewel!

Ik wil mijn vriend bedanken voor het zijn van de meest geduldige, liefdevolle, begripvolle persoon die ik ken. We hebben elkaar leren kennen toen ik besloot nog 'even' een extra hoofdstuk aan mijn proefschrift toe te voegen. Als ik jou was geweest, was ik er allang klaar mee geweest. Sterker nog, ik was er misschien niet eens aan begonnen. Een vriendin die in de weekenden en avonden zit te typen, en hier zelfs in het vliegtuig en op vakantie aan het zwembad mee doorgaat, is niet bepaald het toppunt van gezelligheid. Maar nooit, maar dan echt nooit, heb je gezeurd of geklaagd. Je hebt me gesteund, regelmatig je trots uitgesproken en mij af en toe op een liefdevolle wijze een schop onder m'n kont gegeven als ik bankhangen verleidelijker vond dan het zoveelste avondje of weekendje proefschrift typen.

Last but not least wil ik mijn dochter bedanken, voor het zijn van de aller-, allerliefste dochter van de hele wereld. Dat zeggen misschien alle mama's over hun kind, maar jij bent dat echt. Jij weet niet beter dan dat 'mama een boek schrijft'. Dat boek heeft veel te lang geduurd en dat heb je me laatst ook duidelijk gemaakt, toen je vroeg waarom het nog steeds niet klaar was en je aanbood om de kaft van het boek te maken. Ik heb mijn uiterste best gedaan om te zorgen dat jij er zo min mogelijk last van had en heb zoveel mogelijk getypt als jij op school was of 's avonds in bed lag. Desondanks heb jij vast wel eens ongemak ondervonden van mijn vermoeidheid of stress. Ik hoop stiekem dat je dat stukje vergeet en dat vooral een aantal waardevolle levenslessen van dit jarenlange proces blijft hangen. Ik wil je graag meegeven dat alles mogelijk is, wanneer je er volledig voor gaat. Er is echter geen sprake van een geplaveide weg, maar een die gepaard gaat met hindernissen. De manier waarop je met die hindernissen omgaat, vormt jou als mens. De weg van de minste weerstand is de eenvoudigste optie, maar het is de vraag of dat de weg is waar je de meeste voldoening uit haalt. Op

het moment dat je het allerliefst de handdoek in de ring wilt gooien, moet je jezelf soms herpakken en doorzetten, want uiteindelijk is dat waar je sterker en beter van wordt. Sterk zijn betekent echter niet continu je grenzen opzoeken en er overheen gaan. Sterk zijn is ook je grenzen aangeven en de regie terugpakken als anderen jouw ritme of inhoud willen bepalen.

Amy-Jane Gielen

November 2019